

Responsabilitatisokrácia – a felelősségi automatikus cenzus

Csodálkozom.

Azon csodálkozom, hogy egyik balliberális hírportál sem hördült fel és nem szemlészte Fejér Dénes barátom kitűnő írását, amely az Aracs 2012/2. számában látott napvilágot.

Ha szemlészte volna, üzleti sikert hoz szabadkai barátainknak ez az írás. Javaslom, hogy a jövőben jusson egy-egy példány ezen szerkesztőségeknek is, magam vállalom a kézbesítési feladatot.

Kényes a téma, hiszen politikailag nem korrekt már a felvetés sem. A munkásmozgalom, a nőmozgalom, a neoliberalis erők legnagyobb vívmányát, az egyetemes és általános választójogot érte Dénes bátyám részéről támadás. Természetesen ettől a támadástól nem rengett meg az európai demokrácia fékek és egyensúlyok rendszere, de méltán világitott rá arra a tényre, hogy ez a rendszer alapjaiban hazugságra épül.

Az első és lényeges hazugság annak hangoztatása, hogy a demokratikus választások eredményeit mi magunk alakítjuk, hiszen teljesen szabadon arra a pártra vagy jelöltre adjuk voksunkat, akinek programja közel áll hozzánk, elveivel azonosulni tudunk, céljait követendőnek tartjuk. Ez nagyon szép lenne, de Fejér Dénes is jól látja, mindannyian tudjuk, hogy ez nem így van¹. Dolgozata ezért születhetett, gondolatai ezért motoszkáltak oly régóta a fejében, és nem a kirekesztés és néppusztítás szándéka rejlik a leírtak mögött, hanem az őszinte és jobbitó szándék, amellyel valóban igazságossá tehető a népakarat.

A második hazugság az, amelyet még Winston Churchill indított cinikusan útjára, hogy a demokráciának sok hibája van, de egyelőre nincs jobb társadalmi berendezkedés ennél. Ez a lustaság és a szellemi restség alapvetése, hiszen eleve felment a kereséstől, sőt, oda jutottunk, hogy a szélsőségeség, netán a diktatúra-pártiság, horribile dictu a faszálódás bélyegét ütik arra, aki ebbe nem nyugszik

bele, ezt megkérdőjelezi, esetleg kutatja a fejlődés lehetőségeit. Olyan ez, mint a liberális gyereknevelés: növekedése során nem is kell foglalkozni a gyerekekkel, amikor felnőtt, még azt is el tudja dönteni, hogy fiú lesz-e vagy leány. A mi időnkben ezen gondolkodni még a tanácsstalanságot, az „azt sem tudom, hol vagyok”-érzés közbeni állapotot értettük ez alatt, manapság ím, más jelentést nyert! A liberális pedagógusnak pedig így semmi dolga, csupán majd a tévéhíradó bűnügyi híreinek fiatalokú elkövetőin kell szörnyülködni...

Miért nincs igaza Dénes bátyámnak? A 2011-ben kelt dolgozat gyengéjét ő is érzi, meg is írta a 2012-ben betoldott két bekezdésben. Én mégsem az erkölcsi kategóriát hiányolom az egész eszmefuttatásból.

Pár napja jöttem meg a Délvidékről, könyvet szándékozom kiadni a Szerémség elsüllyedőben lévő magyar világáról. Ott találkoztam egy fiatalemberrel, akinek ugyan nem tudom, hány pont jut Dénes bátyám kvalitokráciás rendszerében, de nálam maximális pontszám kerül a neve mellé a közösség iránti felelősségtudat és -vállalás szempontjából. Nézetem szerint ugyanis a demokratikus szavazáson való részvétel és döntés nem annak függvénye, hogy nekem, individuumnak jobb legyen, hanem a szerint adom szavazatomat, hogy az ország és a nemzet boldogulása szempontjából melyik pártban és jelöltben érzem az igazi tenni akarást és elhivatottságot. Melyik jelölt érzi magáénak Szabó Dezső gondolatát: Minden magyar felelős minden magyarért! Maurer Oszkár borász mindezen túllép: nem csupán választói jogával él, hanem közösségre, nemzete iránti kötelességét is érzi, és e közösség érdekében cselekszik, amikor a lassan eltűnő magyarság életén vállalkozóként is próbál segíteni. Vállalkozása embereknek, családoknak ad megélhetést, kulturális törekvéseivel az ott élő emberek

¹ E megállapítás igazolására elég az európai uniós választásokra gondolni.

mindennapos életérzését segíti pozitív irányba fordítani, mindeközben kutatja, megismeri és megismerteti környezetével ennek a fájdalmasan szép, régi magyar vidéknek a történelmét.

Nem tőle tudom, hogy cserkészcsapat szervezésével sikeresen próbálta beindítani Nyékincán – a Nyék törzs ősi szálláshelyén – és Herkócán a magyar nyelv oktatását. Oszkár barátom egyre elhíresülő borát még nem kóstoltam, de gyanítom, hogy ízében érezni fogom a helyi cselekvés zamatát is.

Családom egyik közeli tagja hat elemi végzett, lelencgyerekként nőtt fel egy alföldi faluban, és onnan elindulva, életét végig egyszerű emberként dolgozva, gyermekeket nevelve, környezetem egyik legolvasottabb embereként érkezett a mába. Thomas Mann, Szolzsenyicin, Babits Mihály – és most hosszú névsor következhetne – műveinek értő olvasójaként őt Dénes bátyám rendszerében 5 pont illetné. Kis nyugdíjasként sem tudta semmilyen politikai erő eltántorítani a meggyőződésétől, ami szerint mindig szavazott: az ország és a nemzet érdekét tudatosan szemé előtt tartva. Jól ismerjük ezt a fajta embert is, szavunk, szólásunk is van rá: megvan a józan paraszti esze.

E két példa alapján arra a következtetésre jutottam, hogy a ma érvényben lévő demokratikus játékszabályok rendszerén egy ponton változtatnék oly módon, hogy még neodemokratikus-liberálbolsevik elemzők sem tudnának rám támadni az éppen érvényes furkósbottal: egyszerűen megszüntetném a

kampányolást. Hallom a hivatásos aggódókat, akik életérzésként nézik idiótának a választópolgárt, hogy akkor mikor tudják a pártok és a jelöltek eljuttatni a választókhoz a programjukat? Akit érdekel a közélet, aki nem fékek és egyensúlyok maszlagában gondolkodik, hanem a jogok és kötelességek pontos ismerete és felelőssége szerint alakítja az életét; igen, fontosnak tartja a családot, közösségként éli meg a nemzethez tartozást, a magyarságot, foglalkozik a gyerekeivel, nem veri az asszonyt; annak van módja és érzéke négy évet tájékozódni és gondolkodni, cselekedni: melyik politikai erő az, amely valóban a közjóért kész tenni, és nem pusztán a tűzoltóbál tombolanyereményeire fáj a foga.

Elgondolásom szerint tehát a köztársaság elnöke kiírná a szavazást, ez felhívás formájában, a szokott módon, plakátokon megjelenne, és innentől kezdve a politikai elitnek semmi dolga nem lenne a körömrágáson kívül. Boldogult nagyanyám elégedetten bólintana: olcsó és nem ráz! Aki érzi a közösség és az utánunk jövő nemzedék iránti felelősségét, érdekli a közügyek, az elmegy az adott napon és leadja szavazatát. Aki pedig az egész cécóban a saját *pillanatnyi* boldogulását látja, az ötszáz forintot, a hideg virslit és a meleg sört, úgy fogja magát érezni, mintha elmaradtak volna a választások, de ezt is ki fogja *heverni*.

Mert az mégsem járja – azt az európai kutyafáját –, hogy az a képviselő nyerjen választást, aki hamarabb ér oda a választóhoz a fél kiló szárasztésztaival! És ebben bizony, Dénes bátyámnak igazsága vagyton!

